

РЕШЕНИЕ

№ 7332

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА**

при участието на секретаря **МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА** Гражданско дело № 20231110163139 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от против Л. М. Г. и Р. С. Г..

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него и ответниците е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот:, находящ се в гр.

Твърди, че за процесния имот ответниците дължат солидарно:

сумата 3 729, 88 лв., представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 05.09.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата 565, 20 лв., представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2021 г. – 23.08.2023 г.;

сумата 29, 84 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 05.09.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата 6,72 лв., представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2020 г. – 23.08.2023 г.,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 14.09.2023 г. по

ч.гр.д. № 49769/2023 г. на СРС, ГО, 62 състав, срещу която длъжниците са възразили.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответниците съществуването на вземанията, предмет на заповедта за изпълнение. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК не са постъпили отговори на исковата молба от ответниците Л. М. Г. и Р. С. Г..

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Със заявление от 05.09.2023 г. е сезирала СРС с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу Л. М. Г. и Р. С. Г. за:

сумата 375, 78 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 3 729, 88 лв., представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 05.09.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата 565, 20 лв., представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2021 г. – 23.08.2023 г.;

сумата 29, 84 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 05.09.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата 6,72 лв., представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2020 г. – 23.08.2023 г.,

които се претендират солидарно от длъжниците.

С разпореждане от 14.09.2023 г. съдът е издал заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, като е присъдил в полза на заявителя и държавна такса в размер на 86, 63 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

В срока по чл.414 ГПК са постъпили възражения от длъжниците Л. М. Г. и Р. С. Г., в който излагат съображения, че ползват единствено топла вода в имота.

В срока по чл.415 ГПК ищецът е предявил искове за установяване съществуването на вземанията към Л. М. Г. и Р. С. Г., предмет на заповедта за изпълнение, по исков ред.

Представен е договор за продажба на държавен недвижим имот от 20.12.1994 г., по силата на който Л. М. Г. и Р. С. Г. са придобили собствеността на следния недвижим имот:, находящ се в гр.

Видно от акт за сключен граждански брак № 613/13.06.1976 г., към

момента на сключване на договора за продажба Л. М. Г. и Р. С. Г. са били в брак, прекратен с решение № III-82-18 от 28.02.2013 г. на СРС.

Видно от представения протокол от проведеното Общо събрание на собствениците на етажна собственост, находяща се в гр. София, ж.к. „Люлин“, бл. 706, вх. А от 09.09.2002 г., етажните собственици са взели решение да се сключи договор с „.....“ ЕООД, което дружество да извършва дялово разпределение на топлинната енергия в сградата в режим на етажна собственост. В този протокол е съставен и списък на етажните собственици, които с подписите си са удостоверили горното решение.

Представен е договор № 4135/24.09.2002 г., сключен между ЕС като възложител и „.....“ ЕООД като изпълнител за извършване на услугата дялово разпределение, с който страните са договорили абонаментна цена за отчитане на показанията на индикаторите за разпределение на топлинна енергия и разхода за отопление, водомерите за топла вода, поддръжката на монтираните уреди и изготвянето на обща и индивидуални сметки.

Представен е договор, сключен между – възложител и „.....“ ЕООД – изпълнител, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл.139в, ал.2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

От заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвена от вещото лице В. Т., се установява, че общият топломер в абонатната станция се отчита по електронен път в началото на всеки месец. Посредством т.н. „терминал“ се сменя показанието на топлинна енергия в 0.00 часа на първо число от месеца. От отчетеното количество топлинна енергия се приспадат технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата се разпределя между всички потребители – за отопление /имот и сградна инсталация/. В случая технологичните разходи в абонатната станция са приспаднати от топлопреносното предприятие.

За исковия период не е начислявана топлинна енергия за отопление на имота, нито топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. Начислена е единствено топлинна енергия за БГВ, както следва: за периода м.05.2020 г. – м.08.2020 г. – въз основа на снет отчет на 2 бр. водомери, а за периода м.09.2020 г. – м.04.2022 г. – служебно, в условията на липса на узаконен водомер.

Констатира се, че стойността на топлинната енергия за исковия период възлиза на сумата 3 859, 20 лв., формирана като сбор на фактурираната по прогнозни стойности сума от 3 165, 87 лв. и сумата за доплащане от

изравнителни сметки в размер на 693, 33 лв. В посочената сума не са включени предишни неплатени просрочени суми и лихви по тях.

Вещото лице е посочило, че стойността на дяловото разпределение възлиза на сумата 29, 86 лв.

Установи се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, изготвена от вещото лице И., че за исковия период има платена сума в размер на 87, 54 лв. по общата фактура за 2021 г. за периода м.05.2020 г. – м.04.2021 г.

Вещото лице е посочило, че стойността на дяловото разпределение възлиза на сумата 29, 84 лв.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

В предмета на делото са включени установителни искове, предявени в срока по чл.415 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, срещу която в срока по чл.414 ГПК са депозирані възражения длъжниците. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите му е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани

одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В случая от представения договор за продажба на държавен недвижим имот от 20.12.1994 г. се установи, че Л. М. Г. и Р. С. Г. са придобили собствеността на процесния имот. Към момента на сключване на договора купувачите са били в брак, видно от акт за сключен граждански брак № 613/13.06.1976 г., с оглед на което имотът е придобит в режим на СИО, прекратена с решение от 28.02.2013 г. на СРС за прекратяване на брака помежду им, т.е. – преди исковия период, при равни дялове, както следва – по 1/2.

От качеството на ответниците на собственици на процесния имот произтича качеството им на клиенти на топлинна енергия за битови нужди за исковия период.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика, обективизирана в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

С оглед изложеното се налага извод за съществуването на облигационно правоотношение на ответниците с ищцовото дружество през исковия период.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл.139 – чл.148) и Наредбата за топлоснабдяването.

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в

сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, която е изготвена въз основа на приложените по делото и допълнително изискани документи, въз основа на които вещото лице е дало заключение относно дължимата стойност на топлинна енергия през процесния период, в съответствие с разпоредбите на раздел VI от глава X на ЗЕ. Вещото лице е съобщило, че дяловото разпределение на топлинната енергия за имота през процесния период е извършено правилно, съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба.

За исковия период не е начислявана топлинна енергия за отопление на имота, нито топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. Начислена е единствено топлинна енергия за БГВ, което кореспондира с възражението на ответниците, че в имота се ползва само топла вода. Начислени са суми, както следва: за периода м.05.2020 г. – м.08.2020 г. – въз основа на смет отчет на 2 бр. водомери, а за периода м.09.2020 г. – м.04.2022 г. – служебно, в условията на липса на узаконен водомер.

Съгласно чл.69, ал.2, т.2 от Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването изразходваното количество гореща вода в отделните имоти се разпределя при норма за разход на потребление на гореща вода от 140 л на обитател за едно денонощие – когато не са монтирани индивидуални водомери за топла вода, индивидуалните водомери за топла вода са повредени или не са изпълнени изискванията на чл. 52, ал. 4 и ал. 6, т. 4, липсва или има нарушена оловна и/или холандрова пломба, или не е осигурен достъп за отчитане.

Констатира се, че стойността на топлинната енергия за исковия период възлиза на сумата **3 859, 20** лв., формирана като сбор на фактурираната по прогнозни стойности сума от 3 165, 87 лв. и сумата за доплащане от изравнителни сметки в размер на 693, 33 лв.

Установи се от заключението на ССЕ, че е налице плащане за исковия период в размер на сумата 87, 54 лв. по общата фактура за 2021 г. за периода м.05.2020 г. – м.04.2021 г., с която следва да бъде намален размерът на задължението, поради което се налага извод, че е налице непогасен остатък в размер на сумата **3 771, 66** лв.

Тази сума е в размер, по-голям от претендирания от ищеца от 3 729, 88 лв., поради което и с оглед спазване принципа на диспозитивното на диспозитивното начало искът се явява основателен в пълния му предявен размер.

С оглед обстоятелството, че по делото се установи прекратяване на брака между страните в момент, предхождащ исковия период, последицата от което се явява и прекратяване на възникналата СИО при равни дялове – по 1/2, то и за задълженията за стойността на доставената топлинна енергия ответниците следва да отговарят разделно, съобразно дяловете си в съсобствеността – по 1/2, а не в условията на солидарност.

Задължението за заплащане стойността на топлинната енергия е парично, с оглед на което в случай на забава съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл.84, ал.1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД.

Съгласно чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

С оглед изложеното ищецът има вземане за мораторна лихва върху стойността на доставената топлинна енергия за периода 15.09.2021 г. – 23.08.2023 г. в размер на сумата **565, 20** лв., определен по реда на чл.162 ГПК.

За задължението ответниците отговарят съобразно дяловете си от прекратената СИО – по 1/2.

По силата на чл.22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал.2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл.61, ал.1 от Наредбата за топлоснабдяването е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда –

етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл.151, ал.1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от КЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл.20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение в качеството на продавач на топлинна енергия. Установи се от заключението на СТЕ и ангажираните писмени доказателства, че дяловото разпределение за исковия период е извършвано от „.....“ ЕООД.

Общият размер на дължимата цена на дяловото разпределение за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г. възлиза на сумата **29, 84** лв., определен при съобразяване счетоводна справка на ищеца (л.35 от делото) и заключението на ССЕ.

За задължението ответниците отговарят съобразно дяловете си от прекратената СИО – по 1/2.

Съдът намира, че лихва върху главницата за цената на дяловото разпределение не се дължи, доколкото от страна на ищеца не се установява при условията на пълно и главно доказване изпадането на длъжника в забава по отношение на главния дълг – не е предвиден срок за заплащане на задължението, с оглед на което ответникът изпада в забава след покана, каквато не се установява да е била отправена до него.

По разноските:

С оглед изхода на спора на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата 136, 42 лв. разноски за заповедното и сумата 785, 41 лв. разноски за исковото производство, съобразно уважената част от исковете.

Ответниците имат право на разноски, съобразно отхвърлената част от исковете, но доколкото не претендират такива, нито ангажират доказателства за извършването им, разноски не следва да им се присъждат.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Л. М. Г., ЕГН ***** и Р. С.

Г., ЕГН ***** дължат на, ЕИК, на основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД, всеки от тях по 1/2 от следните суми:

сумата **3 729, 88** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот:, находящ се в гр., за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 05.09.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата **565, 20** лв., представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2021 г. – 23.08.2023 г.;

сумата **29, 84** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 05.09.2023 г. до изплащане на вземането,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 14.09.2023 г. по ч.гр.д. № 49769/2023 г. на СРС, ГО, 62 състав, като

ОТХВЪРЛЯ иска за сумата **6,72** лв., представляваща мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 15.09.2020 г. – 23.08.2023 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА Л. М. Г., ЕГН ***** и Р. С. Г., ЕГН ***** да заплатят на, ЕИК, на основание чл.78, ал.1, вр. ал.8 ГПК, всеки от тях по 1/2 от: сумата **136, 42** лв. разноси за заповедното и сумата **785, 41** лв. разноси за исковото производство.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „.....“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____